

behandle Smørøagen, saa fandt de Herrer det nødvendigt at sende deres Apostle omkring i Landet og lade dem prædike for Producenterne af Natursmørret, at nu er der en forfærdelig Fare paa Færde, nu er selv en Del af de Kolleger, der sidde i Thinget, blevne saa kunstsmørvenlige, at man kan være sikker paa, at den rene Kvin staar for Døren, hvis de faae Lov til at sætte deres Mening igjennem. Dertil kommer, at vi se, at det er en saa overordentlig behagelig Forretning for de Bedkommende. Vi vide jo nu, at de faae 20 Kr. om Dagen og fri Station og Reise, naar de reise omkring og forkynde deres ene saliggjørende Evangelium om den Fremtid, som skal bestaa her i Landet for vort Smør. Dette er vel stiftet til at gjøre os noget betænkelige ved denne Natursmørvenlighed, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller nu have indtaget i Modsatning til os. Dette skalde jeg tro, at almindelig sund Mennekesforstand kan forstaa, er naturligt. Naar vi saa ovenikjøbet ser, hvem det er, der tilfører denne Smørøagitationskasse sit hovedsagelige Indhold, at det er Godseierne her i Landet — det har de jo med en elskværdig Nabenhed fortalt os — saa kommer der atter stor Betænelighed hos os. Kort sagt, jeg synes, man maa kunne forstaa, at der er en naturlig Marsag til vor Mistænksomhed. Medens jeg er ved en rent saglig Forhandling af Smørret, skal jeg sige det ærede Medlem, hvorledes mit Standpunkt vil være, da det lader til i Dag, at han gjør sig Haab om, at vi dog kunne komme til en nogenlunde Forstaaelse. Jeg vil dog tilstaa, at jeg ikke sætter stor Pris paa det, saalænge han ikke tilbagekalder den Bemærkning, han forleden kom med, at dette egentlig ikke var hans endelige Standpunkt, men endog bebudede os to Valg, inden vi naaede dertil; vi skulle jo have Brygl, enten vi tage Hatten op eller lade den ligge. Om vi end i Dag stemme fuldt ud for deres Forslag, ere de dog ingenlunde tilfredse. Nei, dersom vi ikke kunne love dem ogsaa i Fremtiden at følge dem paa Alt, hvad de kunne finde paa at komme med, skulle vi heran. Det gjør idet Mindste mig atter mistænksom overfor den Natursmørvenlighed, de lægge for Dagen. Det er egentlig ikke min Mening at ville holde et Foredrag med nogen indgaende

Bedømmelse af Smørret i og for sig, eller Skjøn over, hvor meget det kan falde eller stige, hvad Ulykker det skal kunne gjøre osv. for Landbruget i og for sig; det have andre ærede Medlemmer gjort og ville muligvis ogsaa gjøre i Fremtiden; men oprigtig talt tror jeg — det kan jo være, at jeg ser feil — at dersom man ganske rolig havde ladet den Sag gaa, og indskrænket sig til at sætte haarde Straffebestemmelser — saa haarde som ærede Medlemmer ville have dem, skulle de for mig faae dem — for at give noget somhelst Smør ud for Andet, end hvad det er, havde det været nok. Jeg har aldrig tænkt mig, at vi skulle have kommet videre, men efter at de have sat en saadan Skræk i Folk, kan jeg godt forstaa, at det kan være nødvendigt, at vi absolut maa gjøre noget Mere, og saa kan jeg ogsaa forstaa og gaa med til et Forbud mod Udførsel. Hvorledes jeg skal stille mig overfor Farvningen er jeg ikke rigtig færdig med endnu. Jeg hørte forleden det ærede Medlem sige, at Kunstsmørret havde stjaalet Natursmørrets Farve. Det kunde jeg ikke rigtig forstaa, for jeg veed ikke, at der eksisterer nogen Lov her i Danmark, der giver Natursmørret Monopol paa at have en Farve i og for sig; det kjender jeg i alt Fald ikke. Men nu i Dag hører jeg, at det ærede Medlem holder sig bestemt til den naturlige Farve. Det er nu den, som Smørret i og for sig har, men det er jo en bekjendt Sag, at de bruge kunstig Farve allesammen til Natursmørret; altsaa er det ikke den naturlige Farve, paa ingen Maade. Jeg har hidtil havt den Opfattelse, at det var — jeg kan gjerne sige Synd mod de brede Laag i Samfundet, som ere henviste til hovedsagelig at spise Kunstsmør, at de ikke skulle have et Stykke farvet Smør paa deres Bord, ligesaa vel som vi Andre. Det har jeg ikke kunnet forliges med tidligere, men efter hvad vi nu have set paa Landbohøiskolen om Maaden at fabrikere Kunstsmør paa, og set — hvad jeg jo forresten godt kunde sige mig selv — at Kunstsmørret i og for sig er ligesaa godt uden Farve — det gjælder jo forresten ogsaa Natursmørret — det er kun en Sag væsentlig for Dinene — vil jeg stille mig saaledes til det, at skalde det egentlig kun være den Sten, der laa i Veien for vor Overenskomst, gaar jeg vel ogsaa med dertil. Nu komme vi til det ærede